

РЕШЕНИЕ

№ 4625

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 1-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г.К.

при участието на секретаря Й.Д.
като разгледа докладваното от Г.К. Административно наказателно дело № 20211110217060 по описа за 2021 година

Производството е по реда чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. К. Б. против заповед за задържане на лице рег. № 227 зз – 3020/07.12.2021 г., издадена от Б.Д. на длъжност полицай в 03 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72 от ЗМВР, жалбоподателят е бил задържан за срок от 24 часа.

Жалбоподателят, излага подробни съображения за незаконосъобразност на заповедта и моли за отмяната ѝ. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски орган при 03 РУ-СДВР, чрез своя процесуален представител излага съображения за неоснователност на жалбата и моли за потвърждаване на обжалвания административен акт.

С. – редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по делото.

Жалбата е допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по

делото и след като сам служебно, на основание чл. 168 от АПК, провери законосъобразността на административния акт, намери за установено следното:

С оспорената заповед (л. 10 от делото) полицейски орган е наложил принудителна административна мярка задържане за срок до 24 часа на жалбоподателя, на основание чл. 72 от ЗМВР заради „НОР“, като лицето е било задържано на 07.12.2021 г. в 03:15 часа и е било освободено на същия ден в 16:20 часа.

От събраните по делото доказателства, и по-конкретно от приложеното по делото заверено копие на досъдебно производство (ДП) № 1973/2021 г. по описа на 03 РУ-СДВР, пр.пр. № 44559/2021 г. по описа на СРП, се установява, че същото е било образувано на основание чл. 212, ал. 2 от НПК с извършени разпити на свидетели, за това, че на 07.12.2021 г. в гр. София, жалбоподателят е извършил престъпление по чл. 131, ал. 2, т. 4, вр. чл. 130, ал. 2 от НК. От материалите по досъдебното производство, както и от изготвената докладна записка се установява, че полицейските служители са извършили проверка на адрес по повод на подадено оплакване за силна музика, като при повторното посещение на адреса са арестували св. А.Т. (съпруга на жалбоподателя), който след като установил, че тя е задържана в полицейския автомобил, започнал да се опитва да я освободи, дори ударил един от полицаите. В резултат на това е било предприето неговото задържане, като при задържането му на жалбоподателя е бил нанесен побой от няколко полицейски служители, като побоят бил толкова жесток, че същият получил вътрешен кръвоизлив, което наложило провеждането на животоспасяваща операция и отстраняването на неговия далак (слезка).

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, в пределите на материалната му компетентност по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. По делото няма спор, а това се установява и от доказателствата по делото, че авторът на оспорения административен акт е заемал длъжността полицаи при 03 РУ – СДВР. Осъществяваната от служителя дейност по чл. 6, ал. 1 от ЗМВР и заеманата длъжност го определят като полицейски орган по Глава пета, Раздел I от ЗМВР, в правомощията на

когото е издаването на заповед за задържане по [чл. 72, ал. 1 от ЗМВР](#).

При издаването на оспорения административен акт са били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като издадената заповед е немотивирана – в нея са били изложени фактическите и правни съображения, наложили издаването □, но това не е станало толкова неясно (посочването в заповедта, че лицето е задържано заради „НОР“, не изпълнява изискването да се посочат ясно фактическите основания за задържането на лицето), че задържаното лице не би могло да разбере какви са били основанията за неговото задържане, нито пък впоследствие са му били предоставени такива съображения, в това число няма данни по делото докладната записка да му е била връчена надлежно. Всичко това съставлява съществено процесуално нарушение, което е основание за отмяната на атакуваната заповед.

Независимо и наред с горното, следва да се отбележи и друго – издадената заповед е постановена в противоречие с материалния закон, както и в противоречие с целта на закона, поради което и на това основание същата се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена. Действително от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е имал поведение, което е налагало полицейската намеса, защото се е опитал да осуети полицейска проверка и да освободи арестувано лице, в същото време обаче, полицейските органи са действали толкова брутално, и са използвали прекомерна сила, че техните действия са абсолютно непропорционални и съставляват по същество полицейски произвол.

Според [чл. 22 от ЗАНН](#), принудителните административни мерки, каквато мярка представлява и задържането на лице за срок от 24 часа, имат за цел предотвратяване или преустановяване извършването на нарушение или престъпление, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Във връзка с горното, при прилагане на мерките по [чл. 72, ал. 1 от ЗМВР](#), органите на МВР следва да съобразят и необходимостта от тяхното налагане за всеки конкретен случай. Настоящият съдебен състав намира, че е нарушен принципът за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията, в контекста на който прилагането на ПАМ по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането

на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа", макар първоначално да е било оправдано, то фактическото осъществяване на самото задържане е било извършено по толкова брутален, унизителен и жесток начин, че същото е станало незаконосъобразно и противоречащо на целта на закона. Административният орган не е изложил никакви съображения в тази насока, а те не могат да бъдат изведени и от материалите по делото. В този смисъл полицейският орган е надхвърлил своите правомощия за разкриване на престъпление и прилагане на ПАМ. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на [чл. 5, § 1, б. с\) от ЕКПЧ](#) съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на жалбоподателя, макар първоначално да е била налична реална необходимост в името на обществения интерес, който е бил предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода и неприкосновеност, то последващите действия на полицейските служители са били неоправдани. Тези обаче последващи действия и въобще осъществяването на задържането са иманентна част от самото задържане, и по преценка на настоящата инстанция, те не могат да бъдат игнорирани и да не бъдат съобразявани при преценка на законосъобразността на задържането, разгледано в неговата цялост.

В подкрепа на изложеното, е налице и нарушение на правото на свобода и сигурност, регламентирано в [чл. 5 § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи](#) (ЕКПЧ/Конвенцията, ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 1992 г.; в сила за Република България от 7 септември 1992 г.), непосредствено след правото на живот ([чл. 2](#)) и следващите забрани на изтезанията и нечовешко отношение ([чл. 3](#)) /защото в случая е било извършено именно изтезание и нечовешко отношение към жалбоподателя от органите на реда; това обстоятелство – жестокият и брутален побой над жалбоподателя от полицейски служители, се установява не само от показанията на св. А.Т., но и от материалите по досъдебното производство и най-вече от изготвената СМЕ и медицинска документация, констатирали оперативното отстраняване на слезката (далака) на жалбоподателя, в резултат на нанесения му побой по време на задържането му/. След прогласяването на основното право, в първата разпоредба на Конвенцията се изброяват хипотезите, в които ограничаването на личната свобода е допустимо. Изброяването е

изчерпателно и трябва да се тълкува ограничително. Само този подход съответства на целта на [чл. 5](#) - да гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода, на основание, което не е визирано в Конвенцията. [Чл. 5 § 1](#) изисква на първо място задържането да е "законосъобразно", което включва условието да бъде спазен редът, предписан от националния закон. Така, чрез изискването за законосъобразност, Конвенцията препраща по същество към националното право. В посочения смисъл е и Решение № 11544/30.07.2019 г. на ВАС, по адм. дело № 9763/2018 г. на 5-то отделение на Върховния административен съд. В случая, разгледано в цялост, задържането се явява незаконосъобразно, именно заради начинът, по който е било осъществено.

При извършената цялостна служебна проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът намери, че атакуваната заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

Съдът, като взе предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, намира претенцията на защитника на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл. 38 от ЗА за основателна. Съобразявайки действителната фактическа и правна сложност на делото, както и разпоредбите на чл. 36 от ЗА, вр. чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, настоящата инстанция намери, че АО следва да бъде осъден да заплати на адв. В. К. адвокатско възнаграждение в размер на 750 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. К. Б. заповед за задържане на лице рег. № 227 зз – 3020/07.12.2021 г., издадена от Б.Д. на длъжност полицаи в 03 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72 от ЗМВР, жалбоподателят е бил задържан за срок от 24 часа

ОСЪЖДА, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, СДВР, **ДА ЗАПЛАТИ** в

полза на адв. В. П. К. от АК-Благоевград, сума в размер на 750 лева, дължими за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____